

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyně JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobců: a) F. P., narozena „X“, státní příslušnost: Nigerie,
b) J. P., narozen „X“, státní příslušnost: Nigerie,
oba toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, se sídlem
294 21 Bělá pod Bezdězem,
oba zastoupeni Organizace pro pomoc uprchlíkům, se sídlem
Kovářská 4, Praha 9,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
 eskort, se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 10.12.2017, č.j. KRPU-240155-17/ČJ-2017-040022 a č.j. KRPU-240157-15/ČJ-2017-040022,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se společně podanou žalobou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhali zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 10. 12. 2017, č. j. KRPU-240155-17/ČJ-2017-040022, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobkyně a) podle ust. § 129 odst. 1 ve spojení s ust. § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem jejího předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, kterým je nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 26. 6. 2013, č. 604/2013 (dále jen „dublinské nařízení“) a podle ust. § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobkyně a), které nastalo dne 9. 12. 2017 ve 14.00 hodin. Dále se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. 12. 2017, č. j. KRPÚ-240157-15/ČJ-2017-040022, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce b) podle ust. § 129 odst. 1 ve spojení s ust. § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajišťuje za účelem jeho předání podle dublinského nařízení a podle ust. § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce b), které nastalo dne 9. 12. 2017 ve 14.00 hodin.

Žaloba

2. Žalobci v žalobě uvedli, že se žalovaná opomenula zabývat reálným předpokladem pro navrácení nebo přemístění žalobců do příslušného státu EU, a to vzhledem k čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. Nelze v rámci dublinského nařízení přemísťovat žadatele o azyl, jestliže azylové řízení ve státě, do něhož mají být přemístěni, vykazuje systémové nedostatky z hlediska závazných standardů Společného evropského azylového systému. Vzhledem k tomu, že žalobkyně a) byla v pokročilém stádiu těhotenství (20. 12. 2017 porodila), a tudíž patří do zranitelné skupiny osob, měl správní orgán posoudit individuálně její situaci. Vzhledem k tomu, že žalobci nedisponují žádnými finančními prostředky, nelze vyloučit, že v případě jejich navrácení do Itálie by mohli být ponecháni bez materiálních podmínek a nuceni žít na ulici. Situace žadatelů o mezinárodní ochranu je v současné době citlivá a neustále se vyvíjí. K přemísťování žadatelů do této země je proto potřeba přistupovat s velkou opatrností. Rozhodnutí by tudíž mělo vycházet z co nejaktuálnějších informací dostupných o Itálii a obsahovat jejich vyhodnocení v kontextu konkrétních skutkových okolností, což však žalovaná neučinila. Žalovaná se výslovně měla zabývat těhotenstvím žalobkyně, avšak podrobné odůvodnění její rozhodnutí neobsahuje, a proto je v rozporu s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a s ust. § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť si žalovaná neopatřila dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí. Italský právní systém negarantuje žádný specifický přijímací systém pro žadatele v dublinském řízení. Pokud byly osoby v minulosti umístěny v přijímacích střediscích, které opustily, mohou mít po návratu do Itálie problém se žádostí o ubytování – jejich žádost o nový přístup do přijímacího zařízení může být zamítnuta. Žalobci se domnívají, že zajištění je nezákonné a k omezení osobní svobody není důvod vzhledem k tomu, že účel zajištění nemůže být naplněn při existenci systematických nedostatků a rizika nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Na podporu své argumentace žalobci odkázali na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 248/2014, sp. zn. 2 As 80/2009, sp. zn. 7 As 79/2010, rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva Tarakhel proti Švýcarsku, M.S.S. proti Belgii a Řecku, zprávu Švýcarské rady pro uprchlíky a zprávu Dánského koncilu pro uprchlíky. Dále žalobci spatřovali pochybení v tom, že žalovaná nedostatečně posoudila alternativy k zajištění, tedy tzv. zvláštní opatření za účelem vycestování. Žalovaná v napadených rozhodnutích nehodnotila proporcionalitu zásahu do práv žalobců v důsledku omezení osobní svobody. Žalobci poukázali na ust. § 46a odst. 3 ve spojení s ust. § 2 odst. 1 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), který zajištění těhotné ženy považuje za naprosto výjimečné opatření. Žalovaná se nezabývala zranitelným postavením žalobkyně a), která byla v pokročilém stádiu těhotenství. Žalované se přitom nabízela

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

alternativa umístit žalobce do přijímacího střediska, které podmínkami představuje vhodnější prostředí. Nevyužití aplikace mírnějšího opatření by měla být náležitě odůvodněna hlavně proto, že se jedná o zbavení svobody zranitelných osob.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, ve kterém navrhla zamítnutí žaloby. Dále poukázala na to, že žalobou napadená rozhodnutí jsou prvotním úkonem v řízení a jsou zpracována v časové tísni za přítomnosti tlumočníka. Žalovaná posuzovala reálný předpoklad naplnění účelu zajištění i v souvislosti s čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení, jak je patrné ze žalobou napadených rozhodnutí. Dále konstatovala, že žalobci nezmínili žádné okolnosti a překážky, které by jim bránily v návratu zpět do Itálie. Z podaných vysvětlení vyplývá, že žalobcům bylo v Itálii poskytnuto ubytování v přijímacím středisku a že žádost o mezinárodní ochranu bylo podána bezprostředně po jejich nelegálním vstupu a nebyla jim odepřena. Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé Jezové je přizpůsobeno k zajišťování žen a rodin s dětmi. V prvotním rozhodnutí o zajištění za účelem předání není možné stanovit státu, který je zodpovědný za vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, podmínky pro případné přijetí zpět. Takové podmínky je možné stanovit až při žádosti o přijetí zpět, což činí Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky. Žalovaná zvažovala i možnosti uložení mírnějších opatření než je zajištění, avšak vzhledem k tomu, že žalobci nemají dostatek finančních prostředků a neznají nikoho na území České republiky, kde nemají ani ubytování, jejich cílem je Německo, kam mohou cestovat pouze nelegálně, nebylo možno mírnějších opatření využít.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila v písemném vyjádření k žalobě, a žalobci prostřednictvím svého zástupce nenavrhli ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
6. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci byli zajištěni dne 9. 12. 2017 ve 14.00 hod. poté, co je kontrolovala hlídka PČR v Děčíně ve vlaku směrem do Německa. Žalobci nepředložili žádné cestovní pasy ani jiné osobní doklady. Žalobkyně a) byla téhož dne vyšetřena v gynekologické ambulanci se závěrem, že se jedná o normální těhotenství a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobkyně a) je schopna pobytu v cele předběžného zadržení (CPZ). Ze zajištěných dokladů a výpovědi žalobců bylo zjištěno, že jsou evidováni jako žadatelé o mezinárodní ochranu v Itálii. Žalobci dále uvedli, že jsou si vědomi, že vstoupili do schengenského prostoru i na území České republiky neoprávněně a žádné doklady, kromě dokladu žadatele o mezinárodní ochranu nemají. Jejich cílem je Německo. Itálii opustili, protože tam nepečovali o jejich budoucí dítě, neboť odmítli žalobkyni a) prohlédnout. Dále uvedli, že si nejsou vědomi překážek, které by bránily návratu do Itálie. Nemají peníze, zajištěné ubytování, nikoho v České republice neznají a nemají zde žádné vazby.

8. Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
9. Podle ust. § 129 odst. 3 zákona o pobytu nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle ust. § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
10. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.
11. Čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení uvádí, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.
12. V rozhodnutí o zajištění cizince podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců se správní orgán musí vypořádat také s otázkou, zda neexistují překážky, které by bránily jeho předání do jiného členského státu ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení (viz rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 - 54), tedy také s otázkou, zda předání cizince není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 2 Azs 6/2017 - 19).

13. Na druhou stranu Policie ČR zkoumá tyto překážky jen v rozsahu, zda není předání a priori vyloučené. Jedná se tak o předběžné zjišťování existence překážek, které budou ještě zevrubně zkoumány v navazujícím řízení. Je nutné připomenout povahu samotného řízení o zajištění, které je z časového hlediska velmi krátké, neboť žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě. V takové situaci nepochybně nelze po žalované spravedlivě žádat, aby otázku existence systémových nedostatků vyřešila zevrubně a detailně. Podle Nejvyššího správního soudu je žalovaná povinná zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou jí známy z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známé a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017-54).
14. Předně je nutno uvést, že žalovaná předběžnou úvahu o tom, zda zde nejsou systémové nedostatky v azylovém řízení v Itálii, učinila, a to na straně 6 žalobou napadeného rozhodnutí vztahujícího se k žalobkyni a) a na straně 6 až 7 žalobou napadeného rozhodnutí vztahujícího se k žalobci b), kde mimo jiné uvedla, že jí nejsou známy žádné informace či rozsudek soudu nebo konstatování Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či některého vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývaly systematické nedostatky v azylovém řízení v Itálii. Dále poukázala na to, že Ministerstvo vnitra jako příslušný orgán k předávání žadatelů o azyl do Itálie běžně provádí.
15. Z úvah žalované je tak zřejmé, že se otázkou případných systémových nedostatků zabývala a shledala, že nic nenasvědčuje tomu, že by takové existovaly. Co se týká tvrzení žalobců o odmítnutí vyšetření žalobkyně, je nutno poukázat na to, že případné systémové nedostatky nelze dovozovat z postupu vůči jedné osobě, i kdyby se ukázaly být pravdivé. Žalobcům bylo poskytnuto ubytování ve středisku pro žadatele o azyl a kromě uvedené výtky, že žalobkyně nebyla vyšetřena na gynekologii, si žalobci na další příkoří nestěžovali. Jejich záměrem byl přesun do Německa. Žalovaná nejen, že učinila závěr o možnosti zajištění žalobců, ale její závěr má oporu ve správním spise i ve vztahu k žalobkyni a), neboť z jejího vyšetření na gynekologii nevyplývá žádný zvláštní zdravotní režim, který by vylučoval pobyt v zařízení omezujícím svobodu pohybu (vyjma zvýšeného dozoru pro riziko předčasného porodu). Obdobné ustanovení jako je ust. § 46a odst. 3 zákona o azylu, upravující zvláštní podmínky pro zajištění těhotných žen a rodin s nezletilými dětmi, zákon o pobytu cizinců neobsahuje, a soud má za to, že v daném případě nelze aplikovat analogii iuris s argumentem, že jde o nevědomou mezeru v zákoně o pobytu cizinců. Soud nepochybně, že v budoucnu mohou vzniknout překážky zdravotního charakteru ve spojení s péčí o dítě, které budou bránit předání žalobců do Itálie, nicméně ty budou posuzovány v dalším řízení Ministerstvem vnitra. V daném případě je žalovaná povinna zohlednit překážky zjevné prima facie, neboť v řízení o zajištění, ve kterém je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem v řízení není na rozsáhlé dokazování prostor (srov. § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Soud tedy shledává odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí ve vztahu k možným překážkám ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení dostatečným.
16. K námitce neaplikace zvláštních opatření k vycestování místo zajištění soud uvádí
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

následující.

17. Soud při svých úvahách vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34, které jsou dostupné na www.nssoud.cz a ze kterých vyplývá, že měli být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat.
18. Soud se nejprve zabýval námitkou, že není dostatečně v žalobou napadených rozhodnutích uvedena úvaha žalované, proč nebylo využito zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K tomu soud uvádí, že se s touto námitkou žalobců neztotožňuje, neboť možností uložení zvláštního opatření se žalovaná zabývala na str. 6 a 7 žalobou napadeného rozhodnutí vztahujícího se k žalobkyni a) a na str. 3 a 4 žalobou napadeného rozhodnutí vztahujícího se k žalobci b). Žalovaná dospěla k závěru, že by žalobci nerespektovali rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky a vrátit se do Itálie, neboť jejich cílem je Německo, navíc nemají žádné cestovní doklady ani peníze, kterými by si zajistili ubytování nebo dopravu. Ačkoliv jsou žadateli o mezinárodní ochranu v Itálii, nevyčkali rozhodnutí italských orgánů a vědomě nelegálně opustili území Itálie a cestovali do Německa. Soud konstatuje, že uvedené závěry jsou jednoznačně přezkoumatelné, neboť žalovaná dostatečně vyjádřila, jaké okolnosti ji vedly k tomu, že u žalobců není možno užít zvláštních opatření za účelem vycestování. Soud se s jejím hodnocením ztotožňuje, neboť odpovídá obsahu správního spisu. Žalobci vědomě nelegálně cestovali do Německa, nevyčkali rozhodnutí italských orgánů, nemají žádné peníze ani ubytování, nemají cestovní doklady a nelze očekávat, že by rozhodnutí správních orgánů vůbec vyčkávali. K těhotenství žalobkyně a) soud odkazuje na shora uvedené. Pokud žalobci namítají, že mohli být umístěni do přijímacího nebo pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu, je třeba konstatovat, že žalobci byli zajišťováni v režimu zákona o pobytu cizinců, nikoliv v režimu zákona o azylu, přičemž zákon o pobytu cizinců zvláštní opatření umístění do přijímacího nebo pobytového střediska neobsahuje.
19. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je aninepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 23. ledna 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)